Abstrakt

Práce se bude zabývat třemi knihami Ludvíka Aškenazyho (1921–1986), které vznikly na přelomu padesátých a šedesátých let 20. století: Psí život (1959), Černá bedýnka (1960, přepracováno 1964) a Vajíčko (1963, přepracováno 1967).

Soustředí se na motivy spojené s tématem války a nacistické perzekuce Židů. Aškenazy měl k tomuto tématu osobní vztah, protože měl židovské předky, a v tomto období jeho povídky, event. texty (Černá bedýnka) patřily k několika dalším (jejichž autory byli např. Lustig, Otčenášek, o něco později Bělohradská, Fuks, Škvorecký), které znovuoživily židovství a holokaust v české literatuře. Jde o výraznou změnu proti období stalinského antisemitismu, který židovskou tematiku z oficiální kultury vylučoval.

Práce bude analyzovat funkci vypravěče v jednotlivých textech, autorovy typické postupy intimizace, lyrizace a autentizace a jednotlivé obrazy a motivy – například „nerovné lásky“, zvířat, jmen v Pinkasově synagoze – v kontextu jednotlivých děl a soudobé české prózy.